

Határtalanul! 2017 pályázat élménybeszámolója

Megérkeztek hozzánk 2018. március 19-én este a várva várt sepsiszentgyörgyi barátaink. Már ismertük egymást, mert az előző évben már találkoztunk velük a Határtalanul pályázatnak köszönhetően. Az osztálytársaim és magam is szoros barátságokat kötöttünk a határon túli magyar diáktársainkkal.

Szerdán kora reggel útra keltünk. Az első úti célunk Hódmezővásárhely volt. Ebben a gyönyörű városban együtt megnéztük az Emlékpontot. A mi osztályunk számára is érdekes volt, mert sokan közülünk még mi sem láttuk ezt a nevezetességet. Megtudhattuk, hogy ez épület régen 12 szobával rendelkezett, a földszinten pedig boltok voltak. Államosítás után a Hódmezővásárhelyi Városi Tanács kezébe került, majd iskolaként használták. Az Emlékpontot azért hozták létre, hogy mindenki számára megérthető legyen, hogy mit is éltek át az elmúlt ötven évben a helyi lakosok. Milyen volt az életük a német, majd a szovjet megszállás alatt. Nagyon szívszorító és érdekes dolgokat hallottunk.

Ezek után újra útnak eredtünk és eljutottunk Szarvasra. Elsőnek az Arborétumba mentünk. Nagyon jó volt sétálni a természetben, egy csodás társaságban, szépséges növények között. Gyönyörű pávákat is láttunk. Néhányunknak sikerült egy-egy szép kék pávatollat hazavinnie. Nagyon jól éreztük magunkat. Jó volt megtapasztalni, hogy ilyen sok természet szerető ember van az erdélyi barátaink között.

Miután itt végeztünk, elmentünk megnézni az egykori Nagy Magyarország közepét. Gyalog mentünk, hiszen az Arborétumtól néhány száz méterre található ez a szélmalom-emlékmű. Az erdélyi testvérvárosok kapui őrzik 2000 óta ezt a szarvasi emlékutat. Ennek láttára kicsit elérzékenyültünk. Ezután a Mini Magyarország kiállítás következett. Az erdélyiek örömmel látták az épületek között Vajdahunyad várát.

Csütörtökön az osztályunkra nagy megmérettetés várt, hiszen ezen a napon volt a táncmustránk. Nagyon izgultunk és féltünk, hogy el fogjuk rontani a táncot, de a sepsiszentgyörgyiek bátorítottak minket és végigszurkolták a táncainkat. Ez nagyon sokat jelentett nekünk. A sikeres vizsgánk után közös táncházat tartottunk, ahol együtt néptáncoltunk. Mindenki elengedte magát és átadtuk magunkat a magyar zenének és boldogan táncoltunk és énekeltünk.

Pénteken megnézték az új előadásunkat, ami nagy hatással volt rájuk. Mélyen meghatotta őket, mert ők is ilyen korban azokkal a problémákkal küzdenek, mint mi. Az előadás után egy tréningen vettünk részt közösen, ahol megbeszéltük, hogy a március 15-i ünnepünk alkalmából milyen műsort csinálunk. Válogattunk verseket, dalokat. Majd lementünk az iskola udvarába és a nemzeti ünnepünk alkalmából elültettünk egy fenyőfát, ami az összetartozásunkat jelképezte. Előadtuk a műsort is, amit készítettünk. Elénekeltek a himnuszainkat is. Ezek után elbúcsúztunk egymástól és sok sikert kívántunk a továbbiakhoz és a hosszú úthoz kitartást. Integgettünk nekik, amíg el nem tűnt a szemünk elől a buszuk. Nem voltunk annyira szomorúak, hiszen tudtuk, hogy júniusban újra találkozni fogunk.

Élménybeszámoló az erdélyi kirándulásról

Már hetek óta nagy érdeklődéssel vártuk az osztálykirándulást, mely a Határtalanul! program keretein belül valósult meg, nem csupán azért, mert egy 5 napos erdélyi kirándulásról volt szó, hanem azért is, mert már az előző tanévben is részünk lehetett ebben az utazásban, így kíváncsi volt mindenki, tavalyhoz képest milyen lesz az idei kirándulás. Június 4-én, hétfőn reggel fél 8-kor indultunk el izgatottan és egyben fáradtan. Egy gyors ellenőrzés után kiderült, hogy egyik osztálytársunk otthon felejtette a személyi igazolványát, amit a szülei a határhoz hoztak utánunk, emiatt 2 órácsúszás lett, de ennek ellenére este 7 óra körül megérkeztünk Sepsiszentgyörgyre. Út közben gyönyörű látvány tárulkozott elénk, nagy meglepődésünkre, hiszen mikor előzőleg mentünk Sepsiszentgyörgyre éppen tél volt, így a csupasz szántóföldek nyomasztó élményt nyújtottak és azt a feltételezést, hogy Románia nem a legszebb országok egyike, ám ezt a gyönyörű zöld pázsitok és fenyvesekkel borított hegyek látványa idén megcáfolta. A vacsora elfogyasztása után szétnéztünk a városban, majd pár óra múlva már le is fektünk, kipihenni a hosszú út fáradalmait. Másnap egy „rendhagyó történelemórát” tekinthettünk meg a sepsiszentgyörgyi líceum egyik történelem tanárától június 4-e, a trianoni békeszerződés és a magyarországi területek elcsatolásának kapcsán, amelyben szó esett az első világháborúról, az ország akkori helyzetéről, illetve egyéb érdekes információkat tudhattunk meg, melyekkel bővíthettük tudásunkat és ismereteinket.

Ezután az iskola udvarán elültettük az emlékfát a két iskola, illetve Erdély és Magyarország szoros kapcsolatának szimbólumaként. Ebéd után, délután pár óra szabadidő állt rendelkezésünkre, ez alatt a sepsiszentgyörgyi drámásokkal együtt tudtunk lenni, ismerkedni, beszélgetni, majd egy közös tréning vette kezdetét, ahol nagyon jól éreztük magunkat, feltöltöttünk és kikapcsolódtunk drámajátékokon keresztül, fejleszthettük a csapatmunkát és az egymásra való odafigyelést. Közvetlenül a tréning után megnéztük a kisdrámások, azaz a 10. osztályosok színpadi mozgás vizsgáját, melyen a tanév alatt tanult táncmozdulatokról és színpadi mozgástechnikák elsajátításáról tettek bizonytságot, egyébként az ottani rendszer hasonló a miénkhez, hiszen nekik is, mint nekünk, vizsgát kell tenniük a speciális órákból, mint ahogyan mi is mustrázunk, így nyomon követhető a tanárok és a diákok számára is az évek alatti fejlődés. Ezután vacsoráztunk, majd pár órát megint eltölthettünk a városban és megünnepeltük egyik osztálytársunk 18. születésnapját, mielőtt visszamentünk volna a szálláshelyre.

Szerdán, június 6-án reggeli után az iskolában találkoztunk egy politikai fogollyal, akinek az élete egészen fiatalon, 13 évesen tragikus irányt vett. Az 1956-os forradalom hallatán felbuzdulva barátaival megkoszorúzták a Sepsiszentgyörgy terén található 1848/49-es szabadságharc emlékszobrát, mellyel bűncselekményt követtek el az akkori rendszer szemében. Ott a helyszínen elfogták és elítélték őket kényszermunkára, ahonnan ő csak 12 év múlva szabadult, de társai közül többen nem voltak ilyen „szerencsések”, többen ennél is több év múlva tudtak csak hazatérni. Ezek alatt a borzalmas évek alatt történt dolgokról, a megrázkódtatásokról, az emberi kegyetlenségről, a rendszer igazságtalanságáról, a rabtársairól, a büntetés alatti hétköznapijairól, illetve a letöltött évek utáni időkről, életének sikereiről mesélt nekünk könnyek között. Mindenkire nagy hatással volt, többen elérzékenyültek a teremben, átgondoltuk életünket, belegondoltunk, mennyire szerencsések vagyunk, hogy mennyi mindent kellene megbecsülnünk, milyen boldogok lehetünk, hogy ennyi idősen is szeretetben és a körülményekhez képest békében élhetünk. Ezt a megható 2 és fél órát követte egy újabb tréning, ahol egy lelki megnyugvást és felfrissülést élhettünk meg, visszatérhettünk a jelenbe. Az esti program a nagydrámások #LOVE című darabja volt, a végzős osztály a 4 év alatt tanultakat próbálta megmutatni egyetlen előadásban, egyébként a darab nagy sikereket ért el Sepsiszentgyörgyön, számtalanszor előadták már elő a helyi

iskolásoknak, lakóknak. A napi programok ezzel zárultak, kicsit még beszélgettünk a darab után a végzős osztállyal, majd este szabadprogram, utána pedig visszamentünk a szállásunkra. 7-én, csütörtökön az időjárás a terveknek keresztbe tett, nem csak a tervezett programok miatt, hiszen a vihar okán a pénteki kirándulást kicseréltük, így az erre a napra tervezett nagykőhavasi hegymászást felváltotta a „Tematikus kirándulás”. Csíkszeredán megnéztük a Makovecz Imre által tervezett rézangyalos templomot, majd elmentünk közösen e Novák cukrászdába, ahol mindenki kényeztethette ízelembimbóit. Ezt követte a csíksomlyói látogatásunk, itt elmentünk a kegytemplomba, megnéztük a híres több száz éves Boldogasszony szobrot, amely a mondák szerint valamikor régen szemtanúk előtt könnyezett, illetve átélte a törökök ostromát, valamint egy templomi leégést is. Ittunk a csíksomlyói borvízforrásból, felmentünk a forrás fölötti hegyre, megmerítettük lábainkat a barátok feredőjében, majd elindultunk következő állomásunkhoz, Mádéfalvára, onnan Gyimesbükk felé haladtunk. Út közben a hegyekben gyönyörű kilátás tárult elénk, mindenki elképedve nézte a természet nyújtotta gyönyörű látványt, majd fél 5-kor a hegyekben a vihar elért minket. Az égszakadást a buszban éltük át, a vihar miatt a nap további állomásaira nem tudtuk eljutni, le kellett fújni a további programokat.

Az utolsó napon, 8-án, péntek reggel egész napos túrázás vette kezdetét a nagykőhavasi csúcra, a táj már a hegy lábánál mesébe illően varázslatos volt. A hely egyik sajátossága, hogy kiépítettek hét vaslétrát, amivel megkönnyítik a hegyre való feljutást, miközben a túrázó egyé válhat a természettel, ahogyan a vízesések mellett, a patak vonalán feljuthat a hegytetőre. Az erdő vadregényes szépsége, a csúszós sziklák, amiket megmásztunk, a fárasztó 3 és fél órás túra, valamint a medvék iránti kíváncsiság és egyben félelem mind hozzájárultak ahhoz, hogy az intenzív erőfeszítést igénylő, kimerítő és hosszú hegymászás után a jól megérdemelt pihenést kiélvezzük a csúcson, amelyhez foghatót még életünkben nem láttunk. Minden izzadságcsepp megérte.

Felérve szamarak fogadtak minket békésen legelészve, kiegészítve a csoportunkat. Bármerre néztünk, a csodás természet olyan mély nyomokat hagyott bennünk, amely egy életen át elkísér minket. Miután megpihentünk muszáj volt elindulni visszafelé, amely nagy lelki erőt igényelt a hosszú felvezető út után. Lefelé út közben megint egy esőfelhő jött a csoportunk fölé, így ezt a napot sem úsztuk meg szárazon. Újra a hegy lábánál voltunk másfél óra után, beszálltunk a buszba és elindultunk vissza Sepsiszentgyörgyre. Vacsoráztunk, lepihentünk. Mindenki tusolt, mivel túrázás közben megizzadtunk és bűdösek lettünk (lehet ezért nem láttunk egy medvét sem, mivel elijesztettük őket a rémisztő testszagunkkal). Rövid pihenés után az elmúlt napokat a búcsúesten méltó módon megkoronáztuk, hiszen az élet úgy hozta, hogy Szebeni Zoltán tanár úrnak aznap volt a születésnapja, így egy kis előadással és kedves szavakkal felköszöntöttük, valamint megköszöntük neki a 3 évi munkáját és mindazt, amit értünk tesz. A nap mindenkit kifárasztott, békésen tértünk nyugovóra.

Június 9-én, szombaton hajnalban indultunk vissza. Már mindenki várta, hogy hazatérjen, ez az iskolamentes hét azért elég kimerítő volt mindenki számára. Nagyszalontánál még betértünk az Arany János emlékmúzeumba, amihez nem volt sok kedvünk, de végül élveztük ezt is.

Az osztálykirándulásunk rengeteg új élménnyel és tapasztalattal járt. A múlt évi kiránduláshoz képest az ideit a legtöbben jobban élvezték, ebben lehet az időzítés is közrejátszott. A jó idő, a gyönyörű tájak, a lélegzetelállító kilátás, ami egy-egy helyen elénk tárult, az együtt töltött pillanatok és a sok új élmény mind igazolja, hogy jól zártuk az idei, egyben lehet, hogy utolsó osztálykirándulásunkat.